

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

A nagyszerű kiránduló.

György Zoltán kolozsvári ref. főgimnázium III. o. t. rajza. (Másolat.)

Pofók Berci annak az elvnek a híve, hogy: mindenképp először a táplálkozás! A kirándulásra hát hatalmas felszereléssel indul. Egy egész kenyér, két egész csirke, hat tojás, két rőf kolbász, egy-két lityi kávécska sem árt — aztán jöhet a kirándulás. Persze izzad is Berci barátunk a drága teher alatt. Mit törődik ő azzal, hogy az emberek nevetnek rajta és azt mondják: ez is nagyszerű kiránduló!

V. ÉVFOLYAM
18. szám

1937. JUNIUS
20.

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

Kertészkedjünk kis cimborák.

Nefelejts, latinul: Myosotis Alpestris. Édes, aranyos tavaszi virág. A legkedvesebbek közül való. Az Uj Cimborának is kedvenc virága. Apró, bokros, szétágazó növényke. Színét az égtől kapta ajándékkal. Alacsony volta miatt szegélynek is alkalmas. Április, május hónapokban virágzik. A nefelejts az emékezés virága. Aki küldi — emlékeztetni akar általa a régi barátságra. Ezt a városi gyermekek is ültethetik, mert cserepekben, ládikákban is diszlik. De ám vigyázat! A nefelejts a türelem virága. Juliusban vetendő. S októberben ültetendő a helyére és csak a következő évben nyílik. Magva apró, fényes, akkora csak, mint egy kis fiók bolha. Vizek mentén, patak partján vadon is tenyészik. A nefelejtsről szól báró Bánffy György egyik legszebb magyar nő-tája is:

*Kék nefelejts, kék nefelejts,
Virágzik a tó tükrén.
Beteg vagyok, fáj a szívem,
Ugy sem soká élek én.
Hanem azért, hanem azért,
Koszorút, ha meghalok,
A síromra sírhalmomra,
Nefelejtsből fonjátok.*

Rézvirág, latinul: Zinnia. Népiesen mennyországkulcsnak is hívják. A falusiak kedvelt virága. 60—80 cm. magasra is megnő, hosszú, vékony szárán egy-egy nagy bugáju virág nyílik. Színes: sárga, piros, lila virágai bársonyos tapintásuak. Illata nincs. Csak kertekben marad meg. Egy nyári. Julius—aug. hónapokban nyílik. Vetendő: szabadföldbe május hónapban. Magva: szálkás, hosszú, világosbarna.

Négylevelű lóhere.

Írta: gróf Béli Margit. 9.

Éjjel volt a nyitott ablakon bemosolygott a hold, a fülemile valahol messze, messze csattogott valami ismeretlen, szomorú dalt. A meggyötört anya nagyot sóhajtott, sápadt arcán könnyek gördültek végig. Kezeit egymásba kulcsolta és halkán imádkozott. Az óra tizenkettőt ütött. Zentayné összerendezte, a kis bölcső fölé hajolt s szétnyitotta a függönyöket és egy kis nyugtalan arcba tekintett. Ági megfordult bölcsőjében és elkezdett csendesesen fájdalmasan sírni. Mintha kést mártottak volna a Zentayné szívébe. De azután már nem bírta tovább a sok virrasztást, hiszen amióta Ági beteg,

még jóformán le sem hunyta a szemét. A megkínzott anya szeméit a bölcsőre szegezte, de olyan fáradtság vett rajta erőt, amit eddig még soha sem érzett. Szemei lassanként lecsukódtak s elnyomta az álmom. Ági is elhallagtott. Nem sirt. Rövideket és hamar szuszogott, kis melle fel és alá mozgott, halántéka lüktetett. — Az óra hármát ütött. — Zentayné felrezzent és aggódva pillantott gyermeke felé. A kis selyem paplant följebb huzta és a párnát gondosan megigazitotta. Eközben ismét fölharsant a fülemile hangja és a kis Ágnes kezére egy forró könnyecsepp hullott. Az anyja ijedten törölte le és feszülten figyelte gyermeke arcát. Ekkor két ártatlan szem tekintett feléje, de már egész értelmetlenül, úgy mint régebben, mikor még egészséges volt. Nemsokára egyenletes, mély szuszogások voltak hallhatók a szobában. Zentay négy órakor csendesesen lesuhant a betegszobába, feleségét és gyermekét mély álomban találta. Ekkor megkönnyebbülten elhagyta a szobát. Ágnes meg volt mentve.

Eközben nemsokára az Ági életéért aggodt, hanem a „cigány bácsi“-ért. Ugyanis kiderült, hogy a „cigány“, ki úgy hasonlított Papára, ténylegesen a Zentay öccse volt, kit a vándor cigányok loptak el hatéves korában, ezelőtt 26 évvel. Nemsokára ő is meggyógyult és ezután Zentayéknál lakott.

A gyerekek sokat jártak Máriához, aki kezdett egy kicsit fölépülni a Zentayné ápolása folytán. Arca már nem volt olyan sápadt, nem volt szomorú és már sokkal erősebbnek érezte magát.

Egy szép napon Zentay titokzatos arccal magához hívatta gyermekeit: „Egy nagy meglepetés vár reátok, vajjon mi lehet ez, találjátok ki?“ Palkó összeráncolta homokát és gondolkodott: „Veszel netűnt egy lovat?“ „Nem.“ „Ma ebédje lesznek vendégek?“ „Nem.“ „Hozott a postás bácsi netűnt egy levelet?“ „Nem.“ „Hát akkor mi?“ Palkó indulatosan toppantott lábaeskájával. „Hát ha semmiképpen sem tudjátok kitalálni, meg kell mondjam nektek, hogy felmegyünk a Tátrába 3 hétig és Máriát is magunkkal visszük.“

Három hét múlva lejött a Zentay-család és Mária a Tátrából, de nem mentek többet vissza birtokukra, hanem a fővárosba. Mária meggyógyult, már rendesen járt, mint minden más ember. A fővárosban megismerkedett Mária a Zentayné testvéreinek fiával, akinek nagyon megtetszett a kedves, komoly Mária, meg is kérte a kezét. Mária boldogan mondott igent. És a gyermekek közrefogták Máriát és örvendezve mondták:

— Most már te is az unokatestvérünk vagy! Most te is a rokonunk leszel! (Vége.)

Ima vizsga után.

Az „Uj Cimborá“-nak írta: Móráné Ósz Rózsa.

Szerető jó Atyánk hálás szívvel áldunk.
Vizsgánk végeztével csak Téged imádunk
Lábaidhoz hull most ez a kicsiny sereg.
Hálás szívvel Néked köszönetet rebeg.

Te adtad az erőt, bátorságot nekünk,
Hogy, amit tanultunk legyen lelki ékünk,
Bátorítottad az elcsüggedt sereget.
Köszönetet mondunk ezért mostan Neked.

Buzdítottál arra, mindig jobbak legyünk,
Hogy öröme teljék tanítónknak bennünk.
Bátorítász minket hogy ezután jobban
Előre haladjunk minden tudományban.

Segíts ezután is, vigyázz mindig reánk,
Hogy jó eredménnyel záruljon a vizsgánk.
Megtartó jó Atyánk hálás szívvel áldunk.
Vizsgánk végeztével, csak Téged imádunk.
Amen.

Vizsga után.

Ismét elfutott egy iskolai esztendő. Aki a feladatát pontosan mindig elvégezte, a tanítója, tanárja előtt szépen, értelmesen felelgetett, az most egy osztállyal feljebb lépett. A jól végzett munka után milyen boldogan pihen az ilyen gyermekek.

De ám baj van a hanyag, lustákkal. Nem izlik nekik most még a tejfeles turóscsusza sem. Bizony buktak egyből-kettőből. Némelyik osztályismétlésre. Aki ősszel javítózik, tanulhat egész nyáron. Oda a pompás kéthónapos vakáció! De még nagyobb a szégyene annak, aki osztályismétlésre bukott. El kell szenvednie még a csufolódást is, ha rámondják: bukott számár. No, bizonyjal jövőre jobban igyekeznek majd az ilyenek is, hogy tévedésüket helyrehozzák.

Mert, hej de keservesen érzi majd meg az élet során az, aki a tanuló éveket haszontalanul, léhán tölti.

A gondviselés az emberi életet bölcsen osztja fel szakaszokra. Mindenre ad időt, játékra, tanulásra, munkára és komoly alkotásra. A tanulás ideje arra való, hogy az előttiünk élők sok-sok ezeréves tapasztalatait, tudását s a mai élet követelményeit megismerjük s az élet folyamán saját boldogulásunkra felhasználjuk a tanultakat. Aki a tanulóéveket nem lelkiismeretesen használja fel, annak a tudása hiányos marad. A mai élet még a teljes felkészülés mellett is küzdelmes, hát még hiányos tudás mellett! Az ilyen emberek aztán sehol sem boldogulnak, sehol sem állják meg a helyüket, végül is elzülnek. S mindennek mi az oka? Hogy már a kezdet kezdetén, a tanulóévek alatt pontatlanok, hanyagok, semmirevalók voltak.

Tanulni nem azért kell, mert otthon a szülők, vagy az iskolában a tanító, tanár mondja. Mindenki magának s az életnek tanul.

*

A munkájukat jól végzők most örömeiket találják a pompás szünidőben.

A szünidő természetesen nem azt jelenti, hogy napjaimat semmivéssel töltöm, a pihenés nem egy a semmivéssel. A szünidőt is okosan használok fel, a játékot munkával váltom. Erdéklődök a házkörűli munkák után. Különösen a kislányok kapcsolódhatnak bele ügyesen édesanyjuk háztartási munkájába ilyenkor. A szünidő végéig kész gazdasszonyok lehetnek.

De a fiúk is találhatnak maguknak tenni-valót a ház körül. Ahol kert van, segíthetnek a kertészkedésben, vagy más munkában.

A gyenge, vérszegény gyermekek sokat tartózkodjanak a jó levegőn. Kirándulás, séta, fürdés, különösen a nap- és levegőfürdő nemesak szórakoztatók, de hasznosak is.

Mielőtt a szünidő megkezdődne, gondolkozzon minden kis cimboránk annak eltöltésén. Mik a tervei, hol, hogyan s mivel szándékszik eltölteni azt? Próbáljon napi és heti munka- és időbeosztást csinálni, felkeléstől-lefekvésig. Adja ezt a címet munkájának:

Hogyan fogom vakációmát eltölteni? Küldje be levéllel együtt hozzánk, hadd olvassuk mi is A legjobb munkákat közölni fogjuk.

Minden kis cimboránknak kívánjuk, hogy a szünidőt kellemesen töltsse, hogy majd szeptemberben friss erővel fogjon újra a munkának.

Szerkesztő néni.

Szerencse fel!

Ifjúsági regény. — Irta: **Horváth Sarolta**.

(12-ik közl.)

Odarohant hozzájuk és elmondta nekik, ami az imént jutott eszébe. Vajjon Zoli nem-e a régi tárnán ment be a bányába? Harmati mérnök bácsi fáradt arcán is az öröm egy sugara vonult végig s magához ölelve a kis diákokat, szerető csókot nyomott homlokára. A Lali új gondolata reménnyel töltötte el.

Gyorsan elindultak — Lalit kézen fogva — a hegyek felé. Harmati mérnök a sok derék bányással átkutatta az egész bányát, de a gyermekeket sehol sem találta. Pedig felástak a beomlott alagutakat, telemeittek az üszkös gerendákat, mindenik alatt két kis holttestet keresve: sikertelenül. És most a Lali eszméje új hitet adott a gyötrött szivű apának.

A lámpák halvány világa mellett gyorsan haladtak előre és csakhamar megérkeztek a régi tárnához. Itt már óvatosan mentek befelé, mert a nagy rázkódás folytán, mely a robbanásból keletkezett, itt is beomlott több helyen a bejárat, bármilyen messze is volt az új bányaszájtól. Mikor elágazott az út, szétváltak. Harmati mérnök, Lali és az apja együtt maradtak és lázasan dobogó szivvel haladtak előre.

Mindent megvilágítottak, de előlényt — néhány békán kívül — sehol sem láttak. Már majdnem feladtak minden reményt, amikor Lajesi örömmel kiáltott fel! A nyirkos földön, egészen a fal mellett egy zödbárony-sapka hevert, melynek ellenzójén bágyadtan tört meg a lámpafény. Sietve vették fel és nézték a belsejét. A mérnök éles szeme hamar meglátta a piros cérnával belevarrt kezdő betüket: L. D. g. o. t. Tehát Lőrinczi Domokos.

Lali majdnem ugrálni szeretett volna örömeiben. Domi és Zoli együtt vannak! Akkor nincs semmi baj. De a mérnök most már siettetete őket, mert biztosra vette, hogy a gyermekek nyomára akadnak.

Egyszeresak az elől haladó Kelemen hirtelen megtorpant. Az utána jövők is ijedten álltak meg. Egy kütszerű meredek szélén állottak. Kelemen ráismert. Itt akarták fúrni az átjárót az új tárnához, de mivel a föld nyirkos volt, csak pár méterre haladtak s abba hagyva, más hegyen folytatták a munkát.

Tanácsstolanul álltak. Megint nem tudták, mitévők legyenek. Lajesi előre hajolt, hogy egy pillanatást vessen a mélységbe. De a sikamlós talajon lába megcsuszott s ő bele-

pottyant a férfiak szeme előtt a gödörbe. Kelemen és a mérnök ijedten hajoltak a mélység fölé, mert három ordítást hallottak egyszerre. Három ismerős, kedves hangot.

A lepottyanó Lali ugyanis éppen a két bűnös ölében állt meg, akik semmit sem tudva, az őket környező veszélyről, békésen aludták az igazak álmát a nyirkos szakadéokban.

De mikor a kis Lali rájuk esett, úgy megijedtek, hogy, ha Lali kacagni nem kezd örömeiben, hogy végre épségben rájuk találtak, talán agyon verték volna. De mikor megismerték a kis pajtást, majdnem agyonszorították örömükben.

Lali örömmel kiabálta fel a már türelmetlen apáknak, hogy fel szeretnének menni, ami csakhamar a ledobott kötelek segítségével sikerült is nekik. Hogy milyen boldogok voltak valamennyien, azt nem is kell mondani. Alig tudták megérteni egymást, annyit beszéltek.

Utközben megtudták a történeteket, a robbanást, a szerencsétlenséget, mindent. Hálát adtak a jó Istennek, hogy ők megmenekülhettek és nem okoztak még nagyobb bánatot szüleiknek.

Aztán otthon, a jó Harmati néni karjában ki is sirták magukat a fiúk, megigérve, hogy soha-soha többet nem fognak a felnőttek beleegyezése nélkül sehova sem menni. A mérnök bácsi mosolyogva mondta nekik, hogy nem veri meg őket — mert elég nagy büntetésnek tartja az ijedtséget, amin át-estek.

Másnap már nem is igen beszéltek a majdnem végzetessé vált kalandról.

És harmadnap mind a három fiú ott lépegetett komolyan, fekete ruhában a szénné égett bányászok gyászos koporsója mögött. Kezükből koszorú, szemükben könny. Amíg imát mondanak a meghalt bányászokért, újból és újból megfogadják Istennek, hogy jók, igazak és szófogadók lesznek mindörökké.

A vakáció már végefelé járt. Jutka is hazajött és könnyezve hallgatta a fiúk elbeszélését. Vidáman teltek a napok a Domi el távozásáig. Mindnyájan szivből megszerették az ügyes székely gyermeket és igazán sajnálták, mikor búcsút vett tőlük. De meggyeztek abban, hogy egy hónapot minden nyáron Zsilvölgyében fog tölteni s azután Zoli és Lajesi is meglátogatják őt.

Aztán elváltak. Jutka, Lali és Zoltán sokáig néztek a tovarobogó vonat után.

VIII.

Minden jó, ha a vége jó.

Azóta évek multak el, és a barátság, amit a három fiú fogadtt, még mindig tart és mindig szorosabb lesz. De még sem lett mind a három fiúból bányamérnök. Egyedül Lajcsi barátunk ment mérnök pályára, pedig Lajcsi első gimnázista korában még nem is mert erre gondolni. Zoli névjegyén szerényen ez áll: orvostanhallgató.

Domit — amint barátai mondják — még a jó Isten is papnak teremtette s ő nem is sokáig gondolkozott: elment az Urat szolgálni.

Jutka addig kérlelte szüleit, amíg kérését teljesítették és beiratták a tanítónőképzőbe. Ma már ő is komoly tanítónő, aki sok szeretettel hinti a nemes magvakat a kis gyermekek fogékony lelkébe. De a vakációt most is együtt töltik és négyesben mindig felkeresik a régi tárnát, amely annyi rossz órát szerzett valaha mindannyiuknak.

A bányaváros pedig fejlődik és virágzik. Fekete szive ma is meg-megmozdul áldozatokat követelvén, de kenyeret ad, mindennapi kenyeret ad sok ezer embernek.

Fel-fel hangzik a dal a fekete hegyeken és százszorosan verik vissza a kemény sziklák:

Szerenese fel, szerenese le!

(Vége.)

Amikor a tavasz...

Amikor a tavasz meleg nyárba hajlik,
Nincs boldogabb ember kerek földön nálam.
Kertemben madárdal s gyermeklárma hallik.
Csak úgy fürdik lekem a nagy boldogságban.

Mire mindég vágytam, ime, azt elértem:
Van szép lombos kertem s kis unokák benne:
Ülök a fák között a nagy karosszékben,
Nem bánt az öregség, vagyok jókedvembe.

Mit mondok: öregség! Messze van az tőlem,
Versenyt futok én még mind az unokákkal.
Hej de hires futó lett volna blőlem!
Nyargalok, mint a szél, árkon-bokron átal.

Ha ők parancsolják felmászom a fára;
Hogyha meg úgy tetszik: kazal tetejére.
Együtt csuszkálunk le a kazal aljára,
Jó nagyanyóknak nagy rémületére.

Hát, ha még azt látná a jó nagyanyóka,
Amikor gázolunk a patakon átal!
Mintha csak hallanám: ó, ó, nagyapóka.
Azok a gyermekek mit tesznek magával!

Mit tesznek, mit tesznek... hadd tegyék a
[drágák,
Lám, lám, alighogy volt, vége már a nyárnak:
Ma még együtt másszuk a gyümölcsfák ágát,
Holnap már szegénykék messz földön járnak.
fiallom u ar a jöttyét a gőzparipána's,
Még egy perc és velük messze-messze
[szárnyal...

Sir nagyanyó, s én is sirva mondom: lám csak.
Azok a gyermekek mit tettek magával!

Benedek Elek.

A mi házunk.

Gálfalvi Pál II. éves tanítóképzős rajza.

Jucika névnapja.

*Juciéknál nagy lakoma készül:
egy sereg lányt hívtak meg vendégül.
Minden kis lány babáját is hozza,
No — tudom — a mulatságnak nem lesz vége-
lhossza.*

*Apu, anyu, fáradoznak rajta:
sikerüljön kis lányuk névnapja.
Még Palkó is — Juci felnőtt bátyja —
nem tanul most, részt vesz a nagy sürgésbe-
lforgásba!*

*Pompásabbnál pompásabb ételek:
Habos kávé, foszlós kalács, remek
Torta, befőtt kerülnek asztalra
s üvegtálon fölhalmozva: narancs, füge, alma.*

*Cirmos cica száját nyalogatja:
neki is jut egy-két jó falatka.
Bár csak mi is kaphatnánk meghívást:
Kivilágos kivirradtig ropnók a friss csárdást!*

L. Ady Mariska.

Pista megjavult.

Irta: B. Rafael Anna.

Pista gyerek rosszaságáról már az egész város beszélt. Ha nénik vagy bácsik gyermekekről vagy gyermeknevelésről beszélgettek, Pistát mindig úgy emlegették, mint a vésztől, a neveltség megfestesítőjét.

Szülei és rokonai tanácstalanok voltak. Sem jó szó, sem fenytés nem használt, semmiféle fegyelmet nem ismert. Édesanyja szép szavai lepattantak róla, mint falról a borsó s ha megverték, sírt, jajveszékelt, de utána éppen olyan rossz szófogadatlan maradt.

— Nem szégyeled magad Pista, hogy mindenki tudja, hogy te vagy a legrosszabb gyermek a városban? A szülők elretentő példaképnek állítanak oda gyermekeik elé. Nem bánt ez téged kislíam?

Édesanyjának ilyen és ehhez hasonló kifakadására Pista egykedvűen vállat vont.

— Mit törődnek az emberek velem? Törődjenek a saját bajaikkal!

Édesanyja sóhajtva vette tudomásul kislíam választát és kénytelen volt beletörödni abba, hogy nincs semmi amivel hatni lehetne rá, nincs benne semmi önérzet, nem törődik az emberek véleményével.

Egy napon keservesen zokogva érkezett haza Pista és anyja faggatására emondta, hogy nagynénjénél volt, de soha többé nem megy oda.

— Megint csináltál valami rosszat? Istenem, Istenem hát sohsem fogsz megjavulni? Mondd mit tettél, hogy kikaptál Irma nénitől?

— Nem csináltam semmi rosszat és nem is kaptam ki.

— Mi történt hát?

— Vendégnénik és bácsik voltak Irma néninél, nem vették észre, hogy én a szomszéd szobában voltam és mindenféle rosszat beszéltek rólad — zokogta Pista.

— Rólam?

— Igen anyukám rólad, az én édes anyukámról mondtak rosszat azok az idegenek. Azt mondták, te vagy az oka, amiért én olyan rossz vagyok, meg hogy nem érdemled meg, hogy gyermekeid van, ha nem tudod nevelni. Hogy a te bűnöd és a te lelkesed szárad az én rosszaságom. Édesanyám, édes jó anyácskám, én erre sohsem gondoltam. Én nem bántam ha engem szidtak, de az nagyon fáj, hogy téged bántanak. Téged édesanyám, aki mindent megteszel értem. Bocsáss meg édesnyám! Bocsásd meg nekem, hogy miattam szidtak az emberek. Megérdemelték volna ezek a gonosz emberek, hogy közéjük vágjak valamit és már akartam is, amikor eszembe jutott, hogy megint téged fognak okolni.

Megbocsátasz, édesanyám! Megjavulok, meglásd megjavulok, hogy ne mondhassanak többet semmi rosszat rólad az emberek. —

Édesanyja meghatottan simogatta Pista bűnbánó fejcskáját.

— Megbocsátok kislíam, most látom, hogy őszintén bánod, hogy rossz és szófogadatlan voltál. Adja Isten, hogy be tudjad tartani az ígéretedet.

És Pista, akire eddig nem hatottak sem szép szavak, sem fenytés, most megtartotta az ígéretét és megjavult, hogy ne érhesék többet rágalmozó szavak az ő szeretett édesanyját.

A szászrégeni és magyarrégeni Ref. Nőszövetség nagysikerű mesedélutánjáról.

Nagymama mesél.

Munkatársunk: F. Vadnay Hermin, bájos mesejátékából a „Meseország-Álomország”-ból való a fenti jelenet, a nagymama mesél az

unokáknak. S a mese nyomán megjelenik a háttérben, mint élőkép Piroska és a farkas. A nagymama meséjét maga a szerző: F. Vadnay Hermin mondta.

Meseország - Álomország.

Írta: F. Vadnai Hermin.

Szereplők: Nagymama, I. unoka, II-ik unoka, III-ik unoka.

(Amikor a függöny felgördül, nagymama kötéssel a kezében, pamlag sarkában ül: mögötte ernyős hangulatlámpa. Unokái hangos „nagymama, nagymama” kiáltással befutnak a színre).

Nagymama: Aranyos kis szőke gyermek és te barna szőghajú. Rózsásarcú szép unokám, ébenhajú tündérbabám ülj ide az ölembe. Egyik jobbra, másik balra, ti meg lábhoz a zsámolyra, figyeljeteK ide mind. — Első unoka: Mesét mond most, nagyanyó? — Második unoka: Igen, igen, mondjon mesét! — Harmadik unoka: Mesélje el Hófehérkét! — Első unoka: Meséljen a tündérekről! — Második unoka: Operenciás tengerről! — Nagymama: Oh, de sokat kívántok ma! — Első unoka: Nem ostromoljuk kéreSSel — meséljen csak meséljen. — Nagymama: FigyeljeteK ide szépen: Valamikor réges-régen folyóparton, erdőszélen, bogárhátú kicsiny háZban élt egy csitri kisleány. Haja szőke, szeme kék volt, Arcán halvány róZsa nyílt, mosoly játszott ajakán, mint tiédén Tubicám. — Első unoka: Őt is Tubicának hívták? — Nagymama: Nevét elfelejtém már . . . Hiszen olyan nagyon rég volt, mikor néven szólíták. És különben, nem is fontos; szép volt, jó volt. ara-

nyos; mindenki nagyon szerette és becézte a fitost. — Második unoka: Fitos volt az orrocskája, mint Katónak, nagyanyó? — Nagymama: Igen, szívem . . . De most hallga szél süvít kinn, hull a hó . . . a mi szép, meleg szobánkban mesélni most, milyen jó. — Első unoka: Mi történt a kis Csitrivel? Mondja már el, Nagyanyó! — Második unoka: Eljött érte a királyfi? — Harmadik unoka: Vagy még most is vár reá? — Nagymama: Mese, mese, álmokép! Jőjj, úgy várunk, olyan rég. Jőjj, elröppent ifjúság, hozd az emlék varázsát. Úgy mint ti most, úgy ült Csitri édesanyja ölében s hallgatta a szép meséket hosszú téli estéken. Szőkefürtös fejcskéje el-elfáradt, hallgatva — ráhajtotta, mint párnára — édes anyja vállára. S jött a csöndes, néma álmokép, suhogó szárnyival, a kisleány selymes pilláit csókolgatta hosszasan. Míg a kis test a játékok fáadalmát pihente, lelke messze kalandozott Meseország berkiben. Elevenné vált . . . előtte . . . Piroska . . . és a . . . farkas. (A hangulatlámpa kialszik, a színpad háttérében levő függöny szétnyílik s a „Piroska és a farkas” c. élőkép látható lesz. Amikor a színből világos lesz.)

Második unoka: Nagyanyó, elfáradtál már?

— Nagymama: Nem, angyal csak emlékeztem. Arról emlékeztem, miről — a kis Csitri álmódott, amikor rózsás kis lába selymes réteken futott. Azt álmódta, Piroska ő, kinek nagyanyja beteg; kis kosár függ balkezeiben míg jobbjá virágot szed. Aztán Hófehérkét látja gonosz mostoha mellett, elkiséri lépten-nyomon az üveghegyek felett; álmódó kis lelke látja üldözi a mostoha, mérges alma, hegyes fésű tör a szép kis árvára. Minden gonosz szándék mellett eljut a boldogsághoz; jóságáért jutalmazták így a törpe bányászok.

(A színpad elsőtétül, a világos háttérben „Hófehérke és a hét törpe“ előképe látható; majd kivilágosodik a színpad.)

Első unoka: Kapunk ma még egy mesét?

— Nagymama: Mese, mese, álmkép! Mi szépet tartogatsz még? Lebbentsd föl a múlt fátylát! Lássuk Csipkerózsikát. A kastély rozszant lépcsőjén jár a szőke királylány, elhagyott toronyszobában les rá egy vén boszorkány.

— Második unoka: Megijedt a királyleány?

— Harmadik unoka: Mit akart a csúf boszorkány?

— Nagymama: A királyleány könnyű lába benyit a toronyszobába. Hegyes orsót vesz kezébe kiserked a piros vére; pedig anyja megtiltotta ne menjen föl a toronyba; de a kíváncsiság vitte és utólérte végzete. Százéves álomba merül a szép Csipkerózsika, de új életre ébreszti egy bátor, hős dalia.

(Csipkerózsika és a királyfi előképe).

Első unoka: Meséljen még nagyanyó!

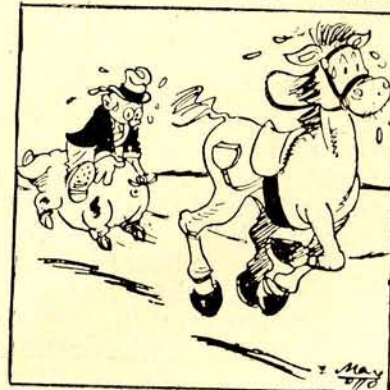
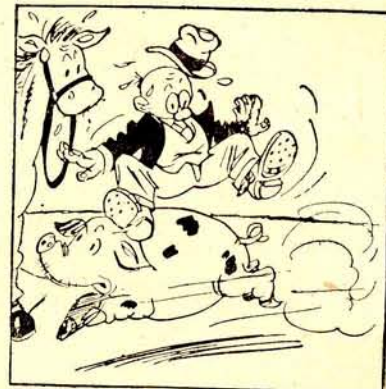
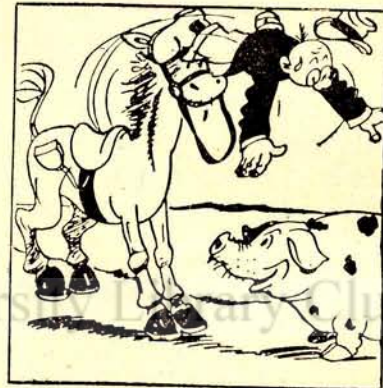
Nagymama: Jól van édes kis bohó. Csitri álma tovább épült, Hamupipőke mind szépült; testvérei bálba mentek, ő meg otthon, a hamuban, lencsét szemelt. Frissen, egyre járt a keze, mindamélt a szegényke, nem lett volna kész reggelre. Mit gondolsz, ki segítette? — Második unoka: Mondja drága nagyanyó, ki volt szegénykéhez jó? — Nagymama: Két galamb repült be hozzá; szaporán felsipegették, a hamuból a sok lencsét; majd szépen felöltöztették árva kis Hamupipőkét, úgy ment t'kor ő is táncba, Ő volt legszebb lány a bálba. A királyfi megszerette; feleségül el is vette, mert elveszett cipellője senki másra rá nem illelt.

(Hamupipőke előképe.)

Első unoka: Nagyanyó, de most igazán azt hittem, hogy elalszik. — Nagymama: Nem szívecském, nem aludtam, csak visszapillantottam. Visszanéztem szebb időkre, árva Hamupipőkére, mátkaságra, fényes nászra, rég letűnt mesevilágra. A kis Csitriből nagy lány lett, jött érte a tündérherceg, elvitte Meseországba kacsalábon forgó várba. Kicsi lányok, aludjatok, aludjatok, álmódjatok! Virágszárlól, hímestétről, pillangóról, szép mesékről, daliákról, leventékről, eljövendő szerencséről. Álmódjatok szívjóságról, hűségről és barátságról meg nem szűnő boldogságról, hisz' ez olyan szép álom.

Találós képek.

Rég nem közöltünk már találós képsorozatot. Pedig azt szívesen fejtegetik kis olvasóink. Nosza, van itt egy új képsorozat.

A hazug róka és a sündisznó.

Irta: Dezső bácsi.

A tyúkistálló körül kemény verést kapott a róka. Ezegyszer nem sikerült a rablókaland. Veres koma csúful sántikál, megdagadt fejét abba a nagy piros hárászkendőbe bugyolálta be, amelybe a rablott jószágot szerette volna hazaszállítani. Lehorgasztott orral bandukolt az erdő szélén.

Egyszer csak megszólítja ökemét a jókedvű sündisznó.

— Mi a Veres koma? Úgy látom, hogy valaki erősen eltárgált.

— Engem?... Engem bizony senki!... Ellenkezőleg! Én ijesztettem meg egy kakast olyan erősen, hogy majdnem kilelte a hideg. Már az egyik sarkantyus csizmáját szerencsésen le is huztam, mikor hirtelen kinyílt a baromfiistálló ajtaja, s láss csodát! elém termett a gazda egy otromba husággal. De én sem voltam rest, egy pillanat alatt kicsavartam a husángot a kezéből, aztán nesze neked!... nesze neked!... nesze neked... mind a fejét ütöttem... csak a fejét... mert nem akartam, hogy éppen megsántuljon.

— Mégis te sántultál meg Veres koma!

— Szorít a papucsom, rosszul csinálta meg az a hltvány varga, hogy essék bele a csirizes tálba!... Másképp a lábamnak nincs semmi baja... De te ne kotyogj folyton a beszédeembe!... Várd meg a végét! Elég az hozzá, mikor a husággal egy utolsót csaptam a gazda füle közé, egyszer csak éreztem, hogy a fejem akkorára dagadt, mint egy ötakós hordó...

— Te ütöttél a gazda füle közé, mégis a te fejed dagadt meg? Hát az, hogy lehet Veres koma?

— A fikomadtát! Ne mind kérdezz annyit te kíváncsi, hogy a kutya rántson ki! Talán nem vagy éppen vizsgálóbíró!

— Dehogyan vagyok! Dehogyan vagyok! Csak azt szeretném tudni, mitől dagadt meg úgy a fejed?

— Mitől-e? Hát veszedelmes légvonat volt az istállóban! Nyitva volt az ajtaja, nyitva volt az ablaka! S van egy lyukas zápfogam, hogy a lepóci borbély huzná ki gyökerestül!... No ettől dagadt meg a fejem!

— És aztán mi lett a dolog vége?

— Hát látod, minden rosszban jó is van! Az volt a szerencséje annak a szerencsétlen gazdának, hogy nyitva volt az ablak. Ott ugrott ki a nyomorult, másképp a saját fegyverével végeztet volna ki.

A sündisznó kétkedve mosolygott. Egyszer csak nagyot visított!

— Vigyázz! Vigyázz Veres koma!

— Mitől vigyázzak? — szeppent meg a vén ravasz.

— Erre jön egy gazda, husáng van a kezében!

— Ju-ju-juj! Ju-ju-juj! Most már biztosan agyonver! — jajveszékelte róka koma. — Hova bujjak? Hova bujjak? — topogott rémülten ide és tova.

— No te hires! — nevette ki Veres komát a sündisznó hangos vihogással. — Csak tréfa volt az egész! Látod, hogy elárultad magadat! Nem hiába tanítja a közmondás, hogy a hazugot és a sántát könnyű megfogni. Hát sehova se bujj el, te hazug róka! Legfeljebb öreganyád szoknyája mögé! Ott volna igazi, méltó helyed! Mert sem gazda nincs a közelben, sem husáng, amelyet a hátadon még alaposabban kellene most megforgatni. Azért mégis fuss el szégyenedben! Fuss, hogy ne is lássalak, mert hazug vagy, s minden hazug: gyáva!

A csuffá-tett róka menten el is futott volna, pironkodva, de összevert lába miatt nem tudott szaladni. Így is igyekezett lépteit szaporázní, már, ahogy bírta. Bekanyarodott az erdő mélyébe, annak is legsűrűbb részébe, hogy ne sokáig hallhassa a sündisznó gúnyos vihogását.

Uj Cimborá hírei.

A eluji kis cimboráknak július hó 11-én lesz az ismerkedő kirándulásuk a Hójába. Ez már a IV-ik kirándulása az Uj Cimborának az idén. Az elsőt május 9-én a Bükkbe rendezte az Uj Cimborá, a másodikat és harmadikat május 30-án és június 6-án a Hójába. Mindenik kirándulás nagyon jól sikerült, reméljük, a július 11-iki is jól sikerül.

A kirándulás tudnivalóit a következőképpen állítjuk össze: 1/28-kor: gyülekezés az Uj Cimborá udvarán. 8-kor indulás. 10-ig érkezés a Hójába. 10-11-ig pihenés, tizórázás (tejfeles kenyér), 11-1/2-ig játékok, olvasási verseny. Fél 1-től négy fiu rözsegyűjtésre indul, a többiek s a lányok ebédhez készülnek. 1-2-ig ebéd, 2-3-ig pihenés, 3-5-ig játékok, 5-6-ig uzsonna, 1/27-7-kor indulás vissza.

A kis cimborák a tejfeles kenyérre két lejt hoznak már előre. Gyümölcs, sajt, vaj, túró, retek, hagyma, szalonna, kolbász, kevés lus — ezek a legjobb élelmiszerek kirándulásra és inni hideg kávé, vagy hideg citromos tea.

A kis cimborák szüleit, testvéreit, vagy kis barátait is szívesen látjuk a kirándulásra.

Egyre figyelmeztetünk előre is minden kis cimborát, hogy a kirándulóknak a vezetőség utasításához szigorúan ragaszkodni kell. Fiuk a csapattól el nem mehetnek kószálni.

Három kis cimborá mutatkozik be itt alant:

Román Kató, Szatmár.

Fitori Zoltán, Kolozsvár.

Szücs Ildikó, Csíkszereda.

Én a Marcella néni legrégebbi kis cimborái közé tartozom. Mindjárt, ahogy az Új Cimborá megindult, rendelte meg nekem az én drága Juliska néném. Azóta is mindig szeretettel várom és olvasom. Nevem: Román Kató III. g. ot. a szatmári Szent Vince zárdának vagyok a növendéke. Minden kis cimborát szeretettel köszöntök.

A többi kis cimborák után én is bemutatkozok. Nevem: Fitori Zoltán Kolozsváron lakunk.

A Calea Decebal (Rúdolf-úti) Ref. el. iskola VI. osztályu tanulója vagyok. Szeretem és örömmel olvasom az Új Cimborát és annak minden cikkét!

*

A én nevem: Szücs Ildikó III. el. ot. Csíkszeredában lakunk, egy éve vagyok az Új Cimborá olvasója — minden mesét, minden versét, szülőimmal együtt olvasunk. A kis cimborákat szeretettel üdvözlöm.

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Utazás meseországba.

Robogó motorkocsink siklott Fehérország határán, amelyik határos Meseországgal. Ahogy megérkeztünk Meseország határára, egy hétszínű szakálú törpe mindjárt felugrott a kocsira, csomagjainkat udvariasan elvette és a legközelebbi szállodába vitte. Itt egy picike kis pincér gyors léptekkel egy csésze teát hozott, amit naponta hoz a gyorsgriff hátán Japánból egy vitéz. Továbbhaladván, megnéztük az üveghegyet, amelyiken mindennap csúszkálnak a gyermekek, ha nyár van is. Ennek közelében van az Óriástorony, amelyet még a régi hatalmas szörnyetegek építettek maguknak lakóhelyül. Ide rabolták el a szépséges Tündériszonyt „Micit”, akit csak a vitéz kovácslegény tudott kiszabadítani a kegyetlen kínzásoktól. Most épp ide akartunk behatolni, midőn egy kegyetlen sárkány rohant ránk bősült erejével. Egyikünk felkiáltott: „Én Istenem, ne hagy el!” Erre felébredtem. Jaj, de rosszat is álmodtam! Mert hát csak álom volt az egész mese.

Székelykeresztúr, 1937 június 4.

Nagy Lajos, VII. o. t.

Székelykeresztúri róm. kat. el. iskola

Dal a kis cinke fanyáról.

*Csorba kancsó ring a kopár ágak felett,
Egy kis cinke család beletelepedett.*

*Cin-cin oly boldogan nótáztatnak benne,
Mintha Tündérország palotája lenne.*

*A kis cinke mama puha ágyat vetett,
Anyai szerelme dudol szép éneket.*

*A néma ágak is ámulva hallgatják,
A kis fiókákat szépen elringatják.*

*Öreg csorba kancsó beh hasznos vagy, látod,
Boldoggá tettél egy kedves kis családot.*

*Be jót cselekedtem, hogy felaggattalak,
Oly hálásak érte a kicsi madarak.*

*Édes örömhangan csipognak fülemben,
Derűt varázsolnak bánatos szívembe.*

*És száll, száll a lelkem a régi fészekre,
Könnyes mosoly, hull az édes emlékekre.*

Kirjákné Kovács Emma.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Nemes Nagy Márta. Levelét a kéziratokkal együtt megkaptam. A megfelelők, az előző küldemény darabjait is beleszámítva, rendre-rendre közlésre kerülnek. Az ujakat még nem olvastam el, így véleményt sem mondhatok azokról. Az „Uzenetre“ küldött válasz nagyon megható. Jönni fog. Irja, hogy nehezen vár minden számot és mindenikben új és új szépségeket fedez fel. Mindig új erőt ad munkánkhoz, küzdelmünkhöz, amikor munkatársaink a lap mellett hitet tesznek. Szives üdvözet. Móráné. — *Ószi Rózsa.* A kéziratok megérkeztek. Van bennük közölhető, de bizony vannak gyengébb darabok is. — *Józsa János.* A kis cimborá takarékbetétje szépen gyűl. A nyáron remélem kapunk új dolgokat. A „Föld alatt, föld felett“ román fordítása milyen állapotban van? Mikor jönnek Kolozsvárra? Szives üdvözetem a kis családnak. — *Gál Lajosné.* A küldemény már régebben beérkezett. Szeretnék azonban idősebb, háztartásra, gazdaságra vonatkozó rövidebb lélegzetű cikkeket kapni. A tavalyi találkozásra kedves emlékekkel gondolok vissza.

Horváth Sarolta. Egész télen és tavasszal vártak a sülelmedi kis cimborák. Mentem volna is szivesen, de egyáltalán nem volt arra utam. Azt hiszem, augusztus második felében jövök majd ott keresztül. A viszontlátásig is üdvözlöm. — *Dávid Gabriella.* Elolvastam legutóbbi meséjét. Kicsit hosszú. Az „Oltszem“ meséje mindenesetre jobban sikerült. De a nyáron azt hiszem kapunk még rövidebb és közölhetőbb népmeséket. — *Nagy Dénes.* Igaza van, az Uj Cimborá hősi küzdelmeit épp azok nem akarják meglátni, akiknek meg kellene látniok. Az Uj Cimborának minden magyarul beszélő gyermek kezében, minden gyermekes család asztalán ott kellene lennie. Sajnos, hogy a sokféle szempont között csak elmorzsolódik a lap élete. Szives üdvözet.

— *Bartha Béla.* Beküldted te is a megfejtést. Vigyázni kell azonban, hogy ha 1.50 banival küldöd a leveled, nem szabad rá kézzel írni és nem szabad a borítékot leragasztani. A nyomtatott rejtvényt kívágod, a megfejtést tintával ráírod, legfeljebb a nevedet ha aláírod, egyebet nem szabad írni, mert különben az Uj Cimborát büntetik meg. — *Br. Bánffy Katinka.* A május 1-i és 14-iki számokból ügyesen megfejtetted a rejtvényeket. Látom, a rejtvényfejtésben kedvedet talárod. No be is sorozunk a buzgó rejtvényfejtők közé. Hol fogod tölteni a nyarat? — *Vámszer Géza.* Évvége felé jártok, sokat kell ta-

nulnotok, írod leveledben. Bizony nem könnyű ma diáknak lenni. No de remélem, a sok tanulás meghozza az eredményét, a jó bizonyítványt és így a várépítés a szünetidőben meg is történhet. Erre a várra én is kíváncsi vagyok. Ha te tervezted, bizonytal valami nagyszerű dolog lesz. Ha elkészül, küldd be a rajzát. Az új rejtvények jók, annak idején sorra is kerülnek. Kedves szüleidet melegen üdvözlöm.

Csiki Kálmán IV. g. ot. Édesapád most azért rendelte meg neked az Uj Cimborát, mert a „Keleti Ujság“-ból olvasta, hogy eszperantó leckék vannak benne. Az első számokat már meg is kaptad s éppen jó lesz a vakációra. Reméled, hogy a nagy szünetidőben az eszperantó nyelvben gyakorolhatod magad. — *Szabó Mici IV. el. ot.* Erdeklődéssel olvasgatom Mohalyi bácsi játék- és rajzrovatának közleményeit. A játékokat mindig megcsinálod és azt üzened, hogy a többi kis cimborák is készítsék el a játékokat, nehogy amiatt beszüntesse a rovatot a szerkesztő néni, mivel a kis cimborák elhanyagolják ezt a rovatot.

Török Márta. Nagyon boldog voltál kis Márta, amikor a legutóbbi lapban megláttad a fényképed, de még boldogabb, amikor a Teleky Jezsó bácsi „Uzenetét“ elolvastad. Bizony ez az ajándék boglárnál, köszöntyünél, gyöngynél, gyémántnál maradandóbb érték. — *Weiss Judith I. g. ot.* Sikerült a felvételi vizsgád, így most már I. gimnázista vagy. A bizonyítványod jó. Így a tanévet sikeresen fejezted be. A rejtvénymegfejtést átadtam a rovatvezetőnek. — *Winkelmayer Anna II. g. ot.* Keresztrejtvénymegfejtésed a sorsoláson résztvesz. Jól végezted be az idei tanévet, így most egy osztállyal feljebb lépsz. — *Winkelmayer Margit II. g. ot.* Most már örülsz a boldog szünetidőnek. Lám igaza van a közmondásnak: Munka után édes a pihenés. Jöjjetek majd fel egyszer a szerkesztőségbe. — *Konez Rózsika VII. el. ot.* A Horváth Sarolta néni iskolájába jársz, az idén már végzel is. Bizonyára szép eredménnyel. A szép kézimunkát, amit varrtatok, én is szeretném látni. A rejtvényt jól megfejtetted. Irjál máskor is Rózsika, ha már nem is jársz iskolába többé.

Soós Nusika I. el. ot. Küldöd a bemutatkozó levelet s a fényképed. Most már nemcsak levelel, de képről is ismerlek Nusika. Nagyon jó a fényképed. A nyáron irj többször is még az Uj Cimborának. — *Bene Ibolyka V. el. ot.* Oh, de örültem a levelednek Ibolykám! Most már hál' Istennek egészséges vagy. Bizony agódtam érted, mikor iskolatársnőid megírták, hogy Zilahon operáló kés alá kerülsz. No, az a ő, hogy most már nincs semmi baj.

KIS HIREK.

Ertesítjük előfizetőinket, hogy Salamon György ur megbizását visszavontuk. Így ő nem jogosult sem új előfizetők felvételére, sem az előfizetések inkasszálására.

Tisztelettel:
A KIADÓHIATAL.

Julius hó 1-től kezdve, úgy, mint eddig minden évben, összevont nyári számokat jelentet meg az Uj Cimborá. És pedig együtt a július 1. és 10., jul. 20. és aug. 1., aug. 10. és 20-i számok.

Zizi kisasszony Nagyenyeden. A hozánk érkezett hírek szerint a nagyenyedi kis cimborák nagy izgalommal készülnek a Zizi bemutatójára. — Az előadás iránt nemcsak Enyeden, de széles vidéken nagy az érdeklődés. Gyuafehérvárról, Torockószentgyörgyről, sőt Kolozsvárról is többen készülnek megnézni.

A esikszeredai kis cimborák jul.-aug. hónapban gondolják „Zizi kisasszony“-t előadni. Az ujságok hírei után nem csak a gyermekek, de a felnőttek is nagyon kíváncsian várják ennek az énekes-táncos meseoperettnak a bemutatóját.

TOBORZÓ.

Csak nem rég irtuk ki a toborzó versenyt — s lám már is visszhangja támadt. No ennek örülünk. A buzgó toborzók neveit ki is írjuk példaadás végett.

A nyár különben nagyon alkalmas a toborzásra. Kis cimboráink elmennek nyaralni falura vagy fürdőhelyre, ahol különböző iskolába járó gyermekekkel ismerkednek össze. Ezekkel mindjárt meg lehet beszélni, hogy álljanak be ők is az Új Cimborá olvasó táborába, rendeljék meg ők is ezt a kis ujságot. Egy új kis cimborát minden előfizetőnk gyűjthet. Ez egyenkint nem nehéz dolog és mégis a végeredményben éppen megkészserezné az előfizető tábor számát. S egyszersmind azt is jelentené, hogy kétszer olyan erősek lennénk, mint amilyenek most vagyunk. Ebbe a munkába részt vehetnek a szülők, felnőttek is. — Sőt! kérjük, is őket, hogy legyenek segítségére a kis cimboráknak. Így akkor igazán szép eredményeket mutathat fel a toborzó rovat. Alant közöljük ki, kit toborzott:

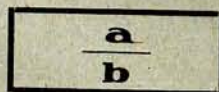
Szabadi Babuka és Öcsi București már a második kis cimborát toborozták és pedig: Szász Tamást, Esztelnek-ről.

Jónás Kató, Szatmárról: Bernáth Babát toborozta.

FEJTÖRŐ

1. Betürejtvény.

Beküldte: Vámszer Géza, Csikszereda.

2. Össze-vissza.

Beküldte: Nagy Samu, Székelykeresztur.

RNAO	=	síkság
OAZSL	=	nép
UNAKM	=	dolog
RÁNO	=	név
IGANRAA	=	vizesés
DINAI	=	ország
IGOÁTRAL	=	állat

A helyes betürendben lévő nevek kezdőbetűi egy ismert állam nevét adják.

Megfejtési határidő: 1937 július 3. A megfejtők között jutalomkönyveket sorso-lunk ki.

A 14. számban közölt rejtvények megfejtése: 1. Névjegyrejtvény: Fadrusz János, szobrász (Mátyás király lovasszobrának alkotója). 2. Betürejtvény: Nagypéntek.

A 15-ik számban közölt keresztrejtvény megfejtése a következő: Vizszintes: 1 Madagaskar, 13 Dsungel, 26 Roham és 31 Ausztrália. — Függőleges: 1 Mandsuria, 9 Rovás (írás), 17 Gond és 21 Német.

Megfejtést küldtek be: Horváth Margit, Fitori Zoltán, Kárpáti Egon, Penteker Alice, Gödri Ildikó bukaresti vasárnapi iskolások, Bánffy Katinka, Vámszer Géza, Tauffer Ágnes, Bartha Béla és Gizi, Winkelmayer Margit és Anna, Bálint Gizella, Vágner Róbert, Nyaguj Magda.

Nyertesek lettek: Bartha Béla és Gizi, Bánffy Katinka és Kárpáti Egon.

Gyermekelőadásokra ruhák díszítéséhez gumirozott aranyflitter s aranyfüzerek kaphatók Albisy kézimunkaüzletében Cluj, Calea Marechal Foch 10. Ezeknek a gumirozott arany flittereknek az az előnyük, hogy nem kell varrni a ruhára, hanem egyszerűen csak ráragasztani.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSÓ és SIMON SANDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.